

Boda Edit
TE CSAK TENYÉSSZED

Nyárból kel ki az ember, és
ugyanoda zuhan majd vissza,
ágyneműje a mások szíve, arcát az idő
lassan szálakra bontja. Nézd
csak a fényt, most éppen ide fordul,
moccanni sem kell, barackot érlel.

Felnöttem. Saját magamat neveltem,
puszta kézzel tapogattam ki összes
méregfogát az észnek, de mégis
mindent elhittem, amit fülemben
súgtak a létre szomjazó cifra
verőlegények: Ez itt egy petesejt. Te
csak tenyésszed. Tenyésszed szépen.
A túlpartra visz. Nem lesz halál.

Pergő nyártűz.
Vérhólyag buggyan a nap tenyerében.

SZOBAJELENET
A költő virágzó kertje a ház körül

Itt ülök. Szemben veled.
De tőled minél távolabb.
Széttörött az ablaküveg lapja.
A földön egy kőforma tárgy.
Be van bugyolálva. Lenyelem,
ne bánthasson, és
az elkurvult kendervásznat,
amivel át volt tekerve,

szememre rákötöm.
Odakint azonosítatlan
gépcsordák várakoznak.
Ne félj, ha vezényszót hallasz.
Csak Thanatosz tábornok. Édes, jó apám.

HATÁRSÁV

Egy golyó van bennem, vak, néma nap,
egyre csak körbe jár, mellkasomba törli
arcát ott belül. Fák között sétálok,
tavasznak nézem a patakozó telet.
Aztán kinyílik a szem mögötti táj,
forró madártetem a hajnal, szárnytalan.

VARIÁCIÓK A HONTALAN MAHÓNIÁRA

A mahónia egy állat. Nem kell megérteni, csak szeretni.
A mahónia egy isten. Nem kell szeretni, csak megérteni.
Mindkettő igaz, és mindkettő hamis.
És hogy hontalan növény, arra még csak gondolni sem merünk.